

Um líttla stund

(Johs. 16—20)

Á gravsteininum yvir Søren Kierkegaard, stóra danska heimspekinginum stendur skrivað sálmaorindi eftir Brorson: Det er en liden tid, så har jeg vundet — så er den ganske strid med eet forsvundet — Så kan jeg hvile mig i rosensale — og der evindeligt — hos Gud i himmerig — med Jesus tale. Hetta eru beinrakin orð um henda stóra hugsunnarmann, sum kom sær út í mikið stríð í bløðum og ritum fyri tað sum hann helt vera sannleikin, og sum hevur lýst frá, at ein sannur kristin altíð verður atsøktur og happaður.

Í samrøðu síni við lærusveinarnar seinasta kvøldið, áðrenn krossfestingina, sum hesin tekstur er tikin burtur úr, spáar Jesus teimum mikla trongd og møði fyri navn hans skuld, men eisini at sorg teirra skal vera vend til gleði um líttla stund.

Jesus kann við orðum sínum sipa til tað, sum skuldi fara fram og fór fram langafriggjadag. Tá fingi lærusveinarnir stóra sorg og vórðu ógvuliga ráðaleysir og mótleysir. Men henda tíðin vardi bert trý samdøgur, tí páskamorgun vendist alt til avbera stóra gleði aftur, tá ið teir sóu Jesus livandi ímillum teirra.

Ein annar møguleiki er, at hesi orð sipa til foldarlívið hjá teim kristnu, sum alt samalt er merkt av trongd og ikki fyrrenn tá ið vit ein dagin siggja hann sum hann er, verður sorgin vend til gleði. Yvir hesum sorgfylta lívi stendur tó skrivað »um líttla stund.«

Ein triðji møguleiki er at taka hin fyrsta møguleikan sum dømi um korini hjá hinum kristnu ikki bert tá, men til allar tíðir — tað skiftir ímillum sorg og gleði, millum mótgang og viðrák — at sjálvt um ein livir í atsóknum, eigur ein tó Harrans gleði, um ein ikki missir Jesus úr eygsjón.

Felags fyri allar uppfataninar er, at trongdar-tíðin er stutt, og at gleðin kemur við at festa síni eygu á Jesus. Fyri fyrstu lærusveinar Jesu gekk lyfti longu út á páskum, og alla tíðina eftir páskir vóru teir fyltir av miklari gleði, tí teir

høvdu sæð Harran. Eisini fyri okkum kemur gleðin við at líta til Jesus.

Rætt er tað, at trongdartiðir við nógvum mótgangi og stórari neyð tykjast okkum drúgv-ar at koma ígjøgnum. Trange tider — langsomt skrider, det har den art, synger Brorson. Hann hevði tá mist konu og fleiri børn, sorgin nívdi til jarðar; men so syngur hann fram bønarsamtalu sína við Jesus í sálmanum: Her vil ties, her vil bies, inspireraður av hásonginum. Eisini hann fekk eyguni upp fyri, at um líttla stund eru allar trongdir av. Várið boðar frá sumri.

Men trongdartiðir hava eisini eitt og annað at læra okkum. Sum oftast spyrja vit: Hvi hendi hetta meg? og vit stara inn í tað gátuføra, sum er hent okkum. Vit eiga heldur at spyrja: Hvat vil Gud mær við hesum, ella hvat er Guds mening? Sum kunnugt fekk Paulus at vita um tornin í holdinum, sum hann dróst við, at hann hevði fingið hann, fyri at hann ikki skuldi gerast hástóruv av teim miklu opinberingunum, hann hevði havt, og at náði Guds var honum nóg-mikið. Hebraearabrævið sigur um Jesus, at hann lærði lýdni av tí, hann leið. Líðingar, trongdir, sorg og mótgangur hevur altíð nakað at læra okkum — fyrst og fremst at vera eyð-mjúk og seta alt okkara alit á Gud og eisini hetta, at tíðin er stutt, um líttla stund er alt av.

Hetta um líttla stund minnir okkum so eisini á nakað annað, sum eisini var eitt eyðkenni fyri Paulus og tey fyrstu kristnu. Av tí at tíðin er stutt, ræður um at arbeiða, meðan tað enn eitur í dag, at brúka hesa stuttu tíð, meðan ein hevur hana, og liva til Harrans æru. Tað tíðarskeiðið, sum t.d. Paulus fekk at virka fyri sin frelsara, var stutt; men hvør fekk hann ikki avrika nógv kortini.

Kann vera, at tað at siggja Jesus í hansara dýrd, liggur nakað úti í framtíðini enn — vit vita tað ikki — so kann okkara trúareyga mitt í sorgini og trongdini fáa eyga á Jesus, og so er gleðin har.

H. P.

Anna Frank í Læraraskúlanum

Framhaldsdeildin á Venjingarskúlanum hevur síðani á nýggjárið vant sjónleikin um dagbók Onnu Frank.

Í kvøld kl. 8 verður leikurin sýndur fyri næmingum, lærarum og foreldrum. Mánakvøldið og týskvøldið verða almennar sýningar. Allar sýningar verða í Læraraskúlahøllini. Leikararnir eru 10 og leikstjóri er Lina Larsen.

Leikurin er um eina jødafamilju í Amsterdam, sum undir seinna heimsbardaga noyðist at fara undir heilt. Dóttirin, Anna, skrivar dagbók alla tíðina, meðan tey noyðast at liva avbyrgd frá umheiminum.

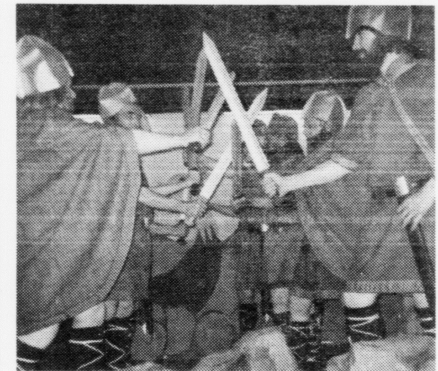
Tað eru Frances Goodrich og Albert Hackett, sum hava gjørt leikin burtúr søguni og Óssur av Steinum hevur týtt til føroyskt.

Hetta er fyrstu ferð, hesin leikur er spældur í Føroyum.

Hvør var tann seki? í Sjónleikarhúsinum

Klaksvíkar sjónleikarfelag er í Havn við leikinum Hvør var tann seki?

Leikurin verður sýndur í dag og sunnudagin. Hvør var tann seki? er enskur leikur, eftir J. B. Priestley, og umsettur av Jógvani E. Osá og Jógvani Eliassen.

Høvdingar hittast í Roynhøllini

Í dag fara sandingar til Hvalbiar við sjónleikinum Høvdingar hittast. Sýningar verða tvær, kl. 18 og kl. 21.

Høvdingar hittast hevur verið sýndur á Sandi nakrar ferðir og eisini í Havn.

Jákup á Møn í KÍ-høllini

Í Klaksvík eru næmingar úr 2. real b í Tórshavnar kommunuskúla við Jákupi á Møn, sjónleikinum, sum Sigrid Niclasen skrivaði eftir kvæðinum hjá Nólsoyar Páli.

Sýningar verða í KÍ-høllini í dag og sunnudagin kl. 19.

Higartil hava 8 framfærslur verið, 5 í Havn og 3 í Húsavík. Eini 1000 fólk hava sæð leikin.

Hvítusunnusamkoman Evangeliihúsið

Útifundur á Vaglinum í dag kl. 21.30. Morgunmøti sunnudagin kl. 11, sunnudagsskúli kl. 14 og evangeliskt møti kl. 18.

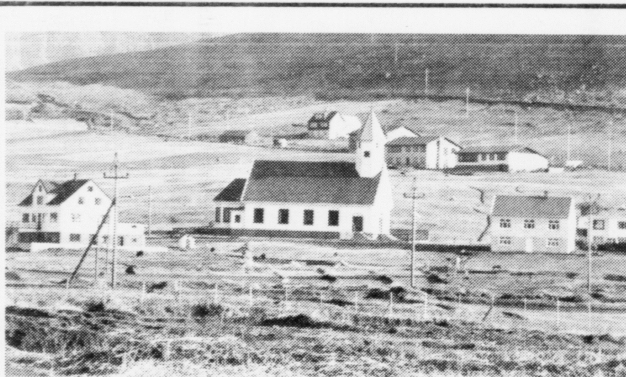
Týsdagin kl. 20 verður bibliulestur og bøn. Telefonandaktin er á tlf. 12266.

Evangeliska røddin

hoyrist hvørt mánakvøld kl. 21 frá Monte Carlo (við síðuna av Luxemburg) á millumbylgju 205 metrum (1466 kHz). Sendingin varar eitt korter.

Orð krossins

ið er sending á íslenskum máli, hoyrist hvørt mánakvøld kl. 23.15 frá Monte Carlo á millumbylgju 205 m (1466 kHz).

KIRKJAN Í HVALBA

varð bygd í 1935 og vígd 27. oktober sama ár. (Byggimeistari Jens Mortensen, Tvøroyri). Kirkjan er málað bæði innan og uttan. Altartalvan KVØLDMÁLTÍÐIN avrit av Leonardo da Vinci.

Í kirkjuni eru tveir silvurkalikar og -diskar. Hesar lutir fekk kirkjan frá bretsku stjórnini í 1901. Sama ár var bretski trolarin ST. BERNHARD farin á Hvalbiareiði. Tað eydnaðist ikki at bjarga nøkrum av manningini, men teir vórðu allir jarðaðir í Hvalba.

